

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№29(201)

22 січня 2014 року

Вітання

ЗІ СВЯТОМ ВОДОХРЕЩА, ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЦІ!

Сьогодні ми з усім православним світом відзначаємо велике християнське свято — Богоявлення Господнє, яке в народі називають Водохреща. Це одне з найрадісніших зимових свят українського народу.

Цього дня на спомин про хрещення Ісуса Христа у водах Йорданських у православних та греко-католицьких храмах відбуваються святкові богослужіння, а потім хрестом і молитвою освячують найближчі річки, озера та криниці. З цього часу вода в них стає цілющою і цілий рік дарує людям здоров'я й наснагу, захищає від лиха, наповнює життєдайною енергією.

З давніх-давен свято Водохреща було для українського народу джерелом світлої радості, очищення душі, зміцнення віри в перемогу добра і сподівань на краще майбутнє.

Ще в далекі дні дитинства я пам'ятаю це свято величчю духовності й надзвичайною силою народної радості. А головне — вірою в Бога, в краще майбутнє.

Нині ми знову ходимо в храм Симеона Столпника, який відбудовано з допомогою коштів сільської ради, і він не тільки прикрашає центр села Петропавлівська Борщагівка, а й дає можливість нашим землякам відвідувати богослужіння, відзначати усі народні та релігійні свята.

Дорогі друзі! Прийміть мої щирі вітання і сердечні побажання з нагоди свята Водохреща!

Міцного вам здоров'я, миру, добра, сімейної злагоди та нових звершень на благо усім вам!

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщагівський
сільський голова

Історія

СЬОГОДНІ – ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

День Соборності України – свято, що відзначається щороку в день проголошення Акту возз'єднання Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки, що відбулося 22 січня 1919 року на Софійській площі в Києві.

Йому передувало підписання (22 січня 1918 р.) Четвертого універсалу Центральної Ради, яким Українську Народну Республіку проголошено суверенною і незалежною державою. Західно-Українську Народну Республіку було проголошено в листопаді 1918 року. Процес об'єднання України завершився 22 січня 1919 року.

Сьогодні, після двох десятиків років Незалежності, проблема соборності України є, на жаль, не менш актуальною. І це, напевне, перше, що не можна пробачити сучасним українським політикам. Культурні та ментальні відмінності між українцями Сходу й Заходу існували завжди, вони отримали назву "синдром Збруча", однак завжди наші співвітчизники прагнули єдності. Акт возз'єднання УНР та ЗУНР – історичний факт, який показав безсилля будь-яких спроб роз'єднати український народ, протиставити українців один одному.

На полях Першої світової війни відбулося братання Українських січових стрільців, що воювали у складі війська

Австро-Угорщини, та українців-вояків армії Російської імперії. Згодом усвідомлена необхідність єдності змусила українські західні регіони до проголошення самостійності з метою возз'єднання з Українською Народною Республікою.

21 січня 1990 року жителі багатьох населених пунктів по дорозі між Києвом і Львовом утворили живий ланцюг, відзначивши цю історичну дату. О

СОЦІАЛЬНА СФЕРА: ОСОБЛИВА УВАГА ДО МІСТОБУДУВАННЯ

2013 рік, який вже став історією, був хоч і непростим, проте цілком позитивним. Головною його рисою стало спрямування діяльності громади на чолі з сільським головою Олексієм Кодебським, депутатського корпусу, членів виконкому Петропавлівської Борщагівки на вирішення соціальних питань, які виникли у зв'язку з динамічним розвитком обох наших населених пунктів.

Дитсадок на вулиці Парковій: попереду оздоблювальні роботи

– Так вважати, – говорить Олексій Іванович, – я можу, опираючись на конкретні факти. А вони, як відомо, річ красномовна.

Зокрема, незадовго до нового року у сільській раді відбулися збори забудовників сіл Петропавлівської Борщагівки і Чайки. На них було розглянуто лист однієї з громадян Петропавлівської Борщагівки, яка звернула увагу сільської ради на необхідність якнайшвидшого забезпечення дітей місцями в дошкільних навчальних закладах, у школах.

Ми терміново зібрали забудовників, які здійснюють будівництво житла. Розмова була принципова: кожна будівельна компанія має активно долучитися до зведення об'єктів соціальної сфери – дитсадків, школи. На зборах будівельних організацій ми знайшли порозуміння і підтримку, завдяки чому справа знайшла конкретне продовження – добудову школи і дитсадка на вулиці Парковій на 150 місць буде здійснено вже в цьому році.

І якщо ми вже заговорили про цю дуже важливу справу, то хочу нагадати мешканцям обох наших населених пунктів про те,

кавити також інвесторів, з якими ми тісно співпрацюємо.

З чого це починалося? З 1983 року, відколи виборці довірили мені очолювати сільську громаду, і по даний час саме в останні роки ці фактори стали головними в досягненні рівня розвитку місцевого самоврядування на наших територіях. І тепер, на четвертому десятку праці на користь громади, я бачу: і тактика, і стратегія роботи була обрана правильно.

А розпочиналось все з організації кооперативного руху. Нині ж ми планово, відповідно до Генерального плану здійснюємо будівництво об'єктів соціально-культурного призначення (дошкільні дитячі заклади, школи, медичні заклади, спортивні споруди та ін.), розвиток інженерних мереж (газифікації, водопостачання, каналізування, будівництво зливової каналізації), прокладання, реконструкція та ремонт вуличних мереж тощо. Словом, охоплення наших населених пунктів всіма видами діяльності, які притаманні самодостатньому органів місцевого самоврядування.

Що стримує нас? Передусім, недостатнє

Красень-будинок введено в експлуатацію на ЖК "Чайка"

що наприкінці минулого року ми ввели в експлуатацію дитсадок "Чайка" на одному житловому комплексі на 60 місць, а на спорудженні нового дитсадка, про який я сказав вище, закінчено будівельно-монтажні роботи. І з настанням тепла розпочнуть оздоблювальні роботи.

Тут все очевидно: добитися теперішнього рівня господарювання, виконання планів соціально-економічного і культурного розвитку вдалося завдяки об'єднанню зусиль та ресурсів як населення, так і підприємців та бізнесменів. Причому нам вдалося заці-

фінансування коштів з державного бюджету на будівництво об'єктів соціально-культурного призначення. Існуючий дошкільний дитячий заклад не забезпечує необхідної кількості місць потребуючим відвідувати дитсадок, переповнена загальноосвітня школа (нині тут навчається понад 700 учнів), потребує розширення медична амбулаторія сімейної практики загальної медицини: зі зростанням кількості насе-

**Продовження в наступному номері.
Михайло ГРИЩЕНКО**

ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ПЕТРОПАВЛІВСЬКО-БОРЩАГІВСЬКОЇ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ
КИЄВО-СВЯТОШИНСЬКОГО РА

ЗАСІВАЛИ ДОБРОМ

**Засіває сільський голова
Олексій Кодебський**

Початок на 1 стор.

ни Миколаївни Бондаренко. На заняттях цього гуртка для учнів відкривають для себе свою країну з нової багаті та глибокої сторони в традиціях, культурі, обрядовості, яка поєднує здавалося б не поєднані речі: християнство та язичництво, молитва до Бога та заклинання.

Керуючись доброю українською традицією, школярі разом з керівником приготували програму щедрувального дійства. На свято Меланки, учні ходили гуртом щедрувати по школі та по сільським оселям – вітати добрих людей з Новим роком, бажаючи добробуту, злагоди та багатого урожаю, щастя у шлюбі та міцного здоров'я, принісши святковий дух до кожної хати та велику радість.

Здавна у народі говорили: якщо на зимові свята в хаті колядують та щедрують – увесь рік буде щасливим та багатим. А ще більше щастя буде в тих оселях, де зустрінуться декілька груп щедрувальників. Саме так трапилося в головній будівлі нашого села – в сільській раді. Сюди завітали школярі, які у своїх щедрівках висловлювали побажання багатого врожаю, добробуту, злагоди та миру сільському голові та всьому колективу. Естафету щедрювання підхопили й учасники сільського хору «Барви», співаючи одну за одною вітальні пісні.

Сільський голова О.І.Кодебський з великою вдячністю привітав щедрувальників та також засіяв у відповідь. Також щедрувальники почули від Олексія Івановича

слова вдячності за те, що відроджують звичаї народних прадавніх традицій, що так важливо для нашого молодого покоління. Та, як і годиться, вручив гостям подарунки.

Тож, нехай всі побажання, що

звучали в цей святковий день здійсняться і для односельців, які з радістю приймали наші вертепи, і для самих щедрувальників, які щиро зичили найкраще:

Ми щедруємо і співаємо під вікном.

Щастя, долі вам бажаємо всім гуртом.

Хай квітнуть ваші ниви золоті. Щоб життя було щасливе в майбутті!

Ольга ЗАЙКА

У заході взяв участь колектив апарату сільради

Хор «Барви» привітав колектив медамбулаторії

НА СВЯТО – УСІЄЮ ГРОМАДОЮ

**Сергій Михайлович і Ганна Іванівна
Маслаки з онуками Ариною і Михайлом**

Початок на 1 стор.

сельців з великим святом різдвяними колядками та новорічними піснями. Нинішній рік не став виключенням. Цього світлого дня на площі також лунала «Нова радість стала», що збирала людей до спільного святкування.

Привітав односельців зі світлим святом і Петропавлівсько-Борщагівський сільський голова О.І.Кодебський:

– Доброго дня всім присутнім! Сьогодні на цьому святі від себе, від колективу, виконкому сільської ради та депутатського корпусу вітаю вас з новорічними святами. Сьогодні православний світ відзнача

З ТЕПЛОМ ПІВНІЧНОГО СЯЙВА

Анна часто ходить по пояс в траві у своїх нічних снах. Денне марево пестить її ромашковим ніжно-квітом рідних просторів. А вродлива жінка ніяк не може насолодитися ароматом рідного різнотрав'я. Та й завидна, удень, наче відчуває постійно сині та цілющі води північних рік та озер.

Колись у юнацькі роки молоду Анну із байкальського хутора Видріно запросила до себе в гості подруга: у свій дикий загублений світ, світ диких лісів та звірів, світ пустельних боліт, безлічі озер в павутинні рік. Це був саме той північний край, де господарює три стихії – вода, ліс, болото. Проживала подруга в селі Тарко-Сале, що у Тюменській області. Анна зраділа запрошенню, прийняла його не вагаючись. Було те в 1971 році. Вона приїхала до подруги не сама і не голіруч. Із собою взяла найдорожчі свої скарби – троє рідних дітей: старшого сина Миколу, молодшого Віктора і доньку Марину. Саме отой рік пригорнув до себе, взяв у свої обійми, зріднив із краєм нафти та газу всю родину. Сім'я Анни поселилась у дерев'яному будинкові. Називали ту «архитектурну споруду» цікавим сло-

купувати товари молодий чоловік, який, як виявилось, закохався у красуню Анну, тому і забігав до крамниці за потребою і без потреби. У 1978 році він запропонував коханій руку і серце. Їхня любов була красивою, справжньою. Молоді люди стали на рушник, прийняли шлюб. Чоловік по-батьківськи прийняв Анніних дітей, полюбив їх, виховував та навчав. Діти також пригорнулись до званого тата. Усі швидко відчували повну сімейну гармонію. Вона збережена ними й досі.

У 1981 році чоловік - українець, Хлопков Микола Андрійович - повіз свою сім'ю у гості на Україну, у Петропавлівську Борщагівку, звідкіля він був родом. Тут у селі жила його мати. Приїхавши з півночі, син та невістка купили для матері ліпше помешкання, погостювали та й повернулись у холодні тюменські краї. Та цього разу приїзд у Росію був нетривалим. Невдовзі родина повернулася у материнське гніздо, бо старенька тяжко захворіла. Жили під одним дахом, доглядали хвору матір. Важко було господарювати та звикати до українських звичаїв, ментальності російської жінці. Долати ці буденні

донець Марини – Катерині двадцять шість. Вона бухгалтер-економіст в Київському інституті імені Патона.

У сина Миколи (1950 р.н.) уже дорослий син Ігор, йому тридцять, який, в свою чергу, виховує шестирічного сина Степана. Ігор - начальник нафтогазової компанії. Окрім спеціальної освіти, він ще й юрист. Микола – технік-механік літальних приладів. Працює в аеропорту.

Син Віктор має також сина: Ігоря. Віктор же - морський механік.

Хлопці приїждять родинами до батьків у гості часто: і улітку і взимку. Як збираються усі гуртом – солідна виходить команда. Родина ця міцна трудовими традиціями, великі її здобутки перед рідним народом. І перспектива відкривається хороша в майбутньому – нехай допоможуть у цьому їй світлі ангели!

Колись до дітей у Петропавлівку приїздила і Анни Михайлівни рідна матуся Клавдія. Гостювала недовго, лише півроку. Сумувала за своїм холодним, зате рідним краєм. Сумувала за запахом сосон. Спадали на думку промовисті поетичні рядки про рідну місцину: «где ловит мух на мелководье рыба, где все у гор – ромашки, небо-плес, где притаилась каменная глыба среди кустов малины и берез». І ще таке, що витискувало сльозу: «Мой дом не тут, где этажи и плиты, и трубы сажей дышат тяжело, а там, где сосны дождем умыты и где совок пробует крыло». Ось так: поруч з її матір'ю завжди рука об руку ходила світла поезія.

Повернувшись додому на свою Тюменщину мат

СВЯТКОВЕ ДІЙСТВО ДЛЯ НАЙМОЛОДШИХ

Звучить новорічна пісня у виконанні Ірини Мамикіної

Вже традиційно, 2 січня у приміщенні Вишнівського центру творчості дітей та юнацтва відбулося святкове дійство для наймолодших вихованців закладу, які навчаються в Школі естетичного виховання для дошкільнят. Захоплююча, дивуюча, а головне домашня атмосфера панувала у залі. Кожен із присутніх мав можливість побувати у справжній казці, яку подарували малютам вихованці гуртка «Юні організатори дозвілля» (керівник Громадська Тетяна Олександрівна), учні Петропавлівсько-Борщагівської загальноосвітньої школи.

На свято до малюків завітали доброзичливі Сніговий (Андрій Єрьомін) та Кулька (Майя Мілевська), а також не зовсім привітна химерна Шапокляк (Надія Собко) та Бешкетники (Максим Стецюк, Валентин Єрмак, Влад Стецюк, Влад Сердюченко), що так і норовили зіпсувати свято малюкам. Та, звичайно, це їм не вдалося. Свято вийшло на славу. Самі малюки також взяли в ньому участь, подарувавши глядачам неперевершені емоції від своїх виступів. А на завершення в ошатну залу Вишнівського центру творчості завітали довгоочікувані малятами гості Дід Мороз (Євгеній Заїка) та Снігурочка (Іванка Малащук). Разом з дітками вони пограли в ігри та поводили хороводи, а потім з великою уважністю вислухали кожну дитину, яка приготувала новорічний віршик. Ну й, звичайно, ніхто не залишився без подарунків.

Довгоочікувані гості свята Дід Мороз та Снігуронька

Дитячий колектив вітає завідуюча Вишнівським дитячим центром творчості Т.А.Стаменова

ДОСВІДОМ ДІЛЯТЬСЯ В ПЕТРОПАВЛІВСЬКІЙ ШКОЛІ

Т.В.Гончарук, методист районного методичного об'єднання та М.О.Татуревич, директор Петропавлівсько-Борщагівської школи

Під час новорічних канікулів, коли дівтора відпочиває, стінах школи завжди кипить робота. Вчителі готуються до наступного семестру та інтенсивно обмінюються досвідом. Саме з такою ціллю тут на початку року зібралося районне методичне об'єднання для класних керівників району.

Метою цього заходу було ознайомити вчителів з напрямками роботи Методичного об'єднання на новий навчальний рік та розкрити важливість ролі класного керівника у функціонуванні комплексної виховної програми класного колективу.

Розпочала роботу Тетяна Василівна Гончарук, методист районного методичного центру відділу освіти, наголосивши на важливій ролі класного керівника у формуванні особистості дитини.

Продовжив семінар Микола Олександрович Татуревич, директор школи, висвітливши всі напрямки виховної роботи нашої школи, яка в районі посідає перше місце за масштабністю гурткової діяльності та

О.М.Лихота, соціальний педагог розкажує про особливості роботи з дітьми

кількості спортивних секцій.

Тему «Аспекти патріотичного виховання та педагогіки підтримки дитини» розкрила Г. М. Бондаренко. На прикладі класних керівників нашої школи Галина Миколаївна показала, як важливо в кожній дитині знайти особистість, розкрити її талант та зростити громадянином. Також Галина Миколаївна розкрила дуже актуальну та важливу тему наявності віртуальної агресії в дітей та методах педагогічної їх підтримки.

Про особливості роботи з дітьми дев'янтної поведінки розказала соціальний педагог Оксана Миколаївна Лихота. Поділившись з присутніми методами застосування технологій педагогіки та підтримки в роботі з дітьми дев'янтної поведінки й дітьми з функціонально неспроможних сімей.

Семінар пройшов на високому професійному рівні.

Г.М.Бондаренко розкриває тему семінара

НАДІЯ СЕРЬОГІНА: ЖИТТЯ У ВІРІ, З НАДІЄЮ Й У ЛЮБОВІ

Родина Серьогіних: 1941 рік

Кожна людина проживає свій вік, відведений Богом, так, як у неї виходить. Події, які відбуваються у житті тієї чи іншої людини, обставини, які склалися, впливають на неї, роблячи її або сильнішою, або слабкішою. Слабкі люди, впадши одного разу, піддаються обставинам і пливають за течією життя.

Інша справа люди, які є сильними духом. Спіткнувшись, або навіть впадши, вони не втрачають відчуття реальності – одразу підводяться і стають ще сильнішими. Саме такою і була Надія Іванівна Серьогіна – поетеса Петропавлівської Борщагівки, життя котрої обірвалось майже рік тому.

Вона прожила непросте життя, сповнене глибоких душевних ран, переживань, стресів, але ніколи не втрачала оптимізму, віри в краще майбутнє і була прикладом людяності, чуйності і доброти. Вона дуже любила людей, завжди прагнула і добрим словом, і конкретною справою допомогти не тільки кожному сусідові, а й багатьом своїм односельцям.

Родичі по лінії матері – Баратинські

Пам'ять

ЗГАСЛА СВІЧКА ЖИТТЯ

На початку 2014 року загасла свічка життя прекрасної жінки, чудового педагога Ніни Кузьмівни Захарченко, яка все своє життя віддала дітям та освітянській праці. За свою працю Ніна Кузьмівна неодноразово була нагороджена медалями та грамотами, користувалася повагою з боку дітей, батьків та колег по роботі, приймала активну участь у громадському житті села. У своїх учнях старанно виховувала почуття доброти, милосердя, ввічливості та взаємоповаги.

Ніна Кузьмівна народилася в с. Іванівка Богуславського району, Київської області 1938 року в родині колгоспника. З самого малечку була старанна та трудолюбива та мріяла стати вчителем. В 1952р. з Похвальною грамотою вона закінчила сім класів сільської школи та поступила в Корсунь –Шевчен-

ківське педагогічне училище. Відразу після закінчення училища в 1957 році вона розпочала трудову діяльність на педагогічній ниві з посади піонервожатої. Спочатку працювала в Білгородській школі, а потім і в Петропавлівській. А вже з наступного року працювала на посаді вчителя I-IV класів в Михайлівсько –Рубежівській школі. В 1960 році Ніна Кузьмівна повернулася в Петропавлівку і віддавала серця дітям до самої пенсії. Тай навіть і після пенсії продовжувала працювати тривалий час у школі.

Декілька поколінь виховала ця прекрасна жінка. Залишаючи пам'ять про себе та зерна свого виховання у десятків людей. Тож, світла пам'ять Вам, Ніна Кузьмівна, хай земля буде Вам пухом. Педагогічний колектив співчуває родині з приводу великої втрати.

Надія Іванівна лишила про себе добру пам'ять.

Пухом хай буде Вам земля, шановна Надіє Іванівно, царство Вам небесне! Ми Вас пам'ятаємо, шануємо, любимо!

Надія Серьогіна народилася 29 червня 1940 року – за рік до Великої Вітчизняної війни. Їхній куток називався Матківщина – тоді село ще не мало вулиць (тепер це вулиця Жовтнева). Батько – Іван Максимович, 1912 року народження, працював пожежником у Святошинському відділенні. Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, його, як і всіх чоловіків, призвали на фронт захищати рідну землю від німецьких загарбників. Вдома крім дружини Олександри лишилось трійко донечок – семирічну Галинку, чотирирічну Лідочку та Надійку, котрій ще й року не було. Іван Максимович пі

СЬОГОДНІ – ДЕНЬ СОБОРНОСТІ УКРАЇНИ

**Початок на 1 стор.
му в ментальності національної політич-
ної еліти.**

Об'єднання мало і практично-політичний аспект, адже обидві держави потребували концентрації збройних сил та взаємної допомоги для захисту своїх територій від іноземного військового втручання, яке на той час набуло форми агресії. Важливим є й факт легітимності завершального соборницького процесу, який передував Акту Злуки.

Перші дипломатичні контакти Львова з Києвом відбулися 7 листопада 1918 р., коли делегація галичан у складі О. Назарука і В. Шухевича виїхала у Наддніпрянщину і мала аудієнцію у гетьмана П. Скоропадського. О. Назарук згадає: "Коли я представив гетьманові ціль нашого приїзду, він запитав: "Скажіть одверто – хочете вирізати панів?" – "Хочемо будувати Українську державу", – відповів я здивований".

23 листопада уряд ЗУНР скерував до Наддніпрянщини другу делегацію у складі Л. Цегельського і Д. Левицького. Оскільки Гетьманат доживав останні дні, галичани вступили в переговори щодо об'єднання і надання допомоги Директорією. 30 листопада вони прибули до Фастова, де зустрілися з членами Директорії В. Винниченком, С. Петлюрою, П. Андрієвським, Ф. Швецем та А. Макаренком. Згадуючи про ці переговори, Володимир Винниченко писав: "Не маючи певности удержати своїми силами владу у Галичині, а крім того, піддаючись натискові народних мас, що прагнули до повного об'єднання з Великою революційною Україною, Рада Державних Секретарів звернулася до Директорії з пропозицією об'єднання двох Республік в одну Українську державу... Директорія охоче прийняла цю пропозицію, цілком згодившись з думкою провідників трудових галицьких мас..., що український народ по обидва боки Збруча має бути на віки однині злитий в одне ціле й разом боротися за свою долю".

Зважаючи на військово-політичну ситуацію, остаточне вирішення проблеми було відкладено. 1 грудня у Фастові між УНР і ЗУНР було підписано перший не тільки міждержавний, але й взагалі від початку Української національної революції, договір – "передвступний договір" "про маючу наступити злуку обох українських держав в одну державну одиницю". Статті угоди констатували, що ЗУНР заявляла про "непохитний намір злитися в найкоротшім часі в одну велику державу з Українською Народною Республікою". З іншого боку, УНР проголосувала, що вона дає згоду "прийняти всю територію і населення Західно-Української Народної Республіки як складову частину державної цілості в Українську Народну

Республіку". Враховуючи певні історичні, соціально-політичні та духовні етнічні відмінності населення ЗУНР, угода зазначала також те, що Республіка галичан отримує територіальну автономію в межах УНР.

Президент ЗУНР, а згодом член Директорії Є.Петрушевич заявив: "По лінії з'єдинення не було між нами двох гадок. Сьогоднішній крок піднесе нашого духа і скріпить наші сили. Від сьогоднішнього дня існує тільки одна Українська Народна Республіка. Нехай вона живе!" Водночас було обрано делегацію до Києва у складі 65 осіб для участі в урочистому проголошенні возз'єднання.

Урочиста акція святкування й проголошення акта Злуки відбулася 22 січня 1919 р. на Софіївській площі біля собору. На майдані зібралися тисячі мешканців столиці, військові частини, духовенство Української православної церкви на чолі з архієпископом Агапітом і єпископами, які відслужили службу Божу, члени Директорії, уряду УНР та делегація ЗУНР. О дванадцятій годині урочисте свято розпочалося виступом Л. Цегельського, який зачитав грамоту – ухвалу Національної Ради про возз'єднання і передав її голові Директорії В. Винниченку. Універсал УНР оголосив член Директорії Ф. Швець:

**УНІВЕРСАЛ ДИРЕКТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ
НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ
22 СІЧНЯ 1919 Р.**

"Іменем Української Народної Республіки Директорія оповіщає народ український про велику подію в історії землі нашої української.

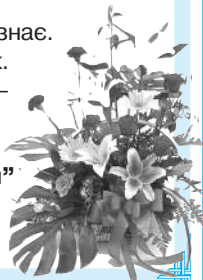
Вітання

АННУ МИХАЙЛІВНУ ХЛОПКОВУ ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Хай Вас зігріває людська теплота
За все, що зробили за свої літа.
Хай сонце сяє і серце співає,
Хай смуток дороги до хати не знає.
Хай благодатним буде Ваш вік.
Ми від щирого серця бажаємо –
Щастя, здоров'я і многа літ!

Колектив хору "Барви"
ВИКОНКОМ
СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

ПОЗДОРОВЛЯЄМО З ЮВІЛЕЄМ МАРІЮ ІВАНІВНУ ОНИЩУК!

Хай Вам щастить щодня в житті,
Хай Вам щастить в домашньому колі,
Бажаємо Вам: - творить добро
Для дорогої України,
Для української родини,
Що має Львів, і має Київ,
І славу нашу – наш Дніпро.
Хай всюди лине Ваша пісня –
Весела, радісна і ніжна
Ще сто найрадісніших літ –
Щоб Ваш талант ще більш розквіт!
Колектив хору "Барви"

ВИКОНКОМ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ БУХГАЛТЕРА ДНЗ "МАЛЯТКО" ЛАРИСУ ВАСИЛІВНУ СИДОРЕНКО!

Як плін ріки біжать роки,
Тож нині є найкращі Ви,
Тому нехай іще до ста
Квітне в Вас молодість, краса,
Натхнення буде хай щодня,
Дарує розкоші життя,
Кожна мить радості хай несе,
Успіхів і щастя понад все!

Колектив
ДНЗ "Малятко"
ВИКОНКОМ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

ВОЛОДИМИРА ОЛЕКСІЙОВИЧА ПРОЦЕНКА ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Із Днем народження вітаємо!
Добра і радощів бажаємо,
Здоров'я на усі літа,
Хай в серці квітне доброта.
Хай в небі сонце ніжно сяє,
Веселка барвами заграє,
Щебечуть солов'ї грайливо
На життя довге і щасливе!

Дружина Людмила, доньки Олена й Анна, зять
Тарас, онук Андрій, онучка Віолетта
Виконком сільської ради

Вітаємо з днем народження ЮЛІЮ ДМИТРІВНУ РОДІНУ!

Наша мила і люба, найкраща у світі,
Бажаємо щастя, даруємо квіти.
Щоб сонце і зорі плекали тепло,
І щоб завжди здоров'я у тебе було.
Щоб смутку не знала, ми просимо долі,
Добра тобі й радості, рідна, доволі.
Бо людям для щастя багато не треба –
Сімейного затишку й мирного неба.

Редакція газети "Трибуна"
ВИКОНКОМ СІЛЬСЬКОЇ РАДИ

ДМИТРА ПАВЛОВИЧА БУЗІВСЬКОГО ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

Бажаємо здоров'я міцного,
Щастя без краю,
Усього найкращого щиро бажаємо.
Щоб серце ваше зігрівало тепло,
Щоб завжди в душі панувало добро,
Краси і наснаги, здоров'я без ліку,
І довгого-довгого щедрого віку.

Колектив хору "Барви"
ВИКОНКОМ СІЛЬС